

INGE WENDE

***Korku ve Umut
Arasında Yaşamım***

Yaşam Öyküsü – Kan Kanserie

Inge Wende

Korku ve Umut Arasında Yaşamım

Yaşam Öyküsü – Kan Kanseri

Leben
&
Hoffnung e.V.

Leukämiehilfe • Missionswerk

Издательство:
Schloßstraße 9
D-56269 Dierdorf

Kapak Fotoğrafı:
Christa Reichmann

Basım ve Yayın:
Druckhaus Gummersbach, Wagener GmbH
51645 Gummersbach, Germany

Almanya'da basılmıştır
1. Baskı 2005

Adım Inge Wende. Birçokları için sonu ölümlle biten, derin acılarla dolu bir geçmiş var ardımda. Ama ben farklı bir gözle baktım hayatta karşıma çıkan tüm sıkıntılara, çünkü yaşamımda beni taşıyan sağlam bir temel var.

Bu kitapçık “Yaşamın Doruk Noktaları Kendi Öyküsünü Yazıyor” adını da taşıyabilirdi. Çünkü yazarken hayatımdaki birçok olumlu, ama bazı olumsuz doruk noktalarını da düşünmem gerekiydi. Mutlak, olumlu olayları kabul etmek ve onlarla yaşamak çokları için olumsuz durumlarla uğraşmaktan daha kolaydır.

1 988 senesinde Paskalya kutlayışı öncesindeki Perşembe günü Almanya'nın Giessen kentindeki Üniversitenin kliniğinde yatmaktaydım. Sabahın henüz erken saatlerinde profesör çok saldırgan bir tür kan kanserine yakalandığımı

bildirmek üzere odama geldi. Bu gerçek olamaz! Kafamdaki her şey karmakarışık oldu. Önümde daha yaşanacak çok zaman duruyordu – çocuklarımızın da hâlâ bana gereksinimleri vardı.

Kalbim hızla atıyordu, saat da tıkklayarak ilerliyordu. Kendimi çimdiklediğimde bunun kötü bir rüya olmadığına farkına vardım. Profesör hâlâ yatağımın yanibaşında duruyordu. Ona kimsenin yanıtlayamacağı bazı sorular sordum aslında. “Şansım var mı? – Yaşayabilecek miyim?” Korku ve sıkıntı nefes almamı güçleştiriyordu. Eski bir hemşire olarak bu teşhisin ne anlama geldiğini biliyordum. Ama başıma nelerin geleceğinin ayrıntılarını o zamanlar düşünemezdim. Eşimin de beraber olacağı bir konuşma için aynı akşama randevu kararlaştırdık. Birlikte odayı paylaştığım arkadaşlarım

bu süre içinde hiç belli etmeden, sessizce odadan ayrıldılar. Artık tümünden yalnızdım. – Gerçekten yalnız mıydım? –

Biraz sakinleştikten sonra, düşüncelerim önümde duran konular üzerinde dönmeye başladı. Kafamdan şunlar geçiyordu: “Kocam ne diyecek, anne ve babalarımız, kardeşlerimiz, arkadaşlarımız ya çocuklarımız?” Çocuklarımız dört ay önce Jamila’nın başına gelenleri tümüyle görmüşlerdi. Jamila öldü! Noel kutlayışından dört hafta önceki Cumartesi akşamı yaşama gözlerini yumdu. Kan kanserine yakalanmıştı o da. Ama sorun Suriye’den geliyor olmasıydı ve ülkesinde tedavisi yapılamıyordu. Almanya’da hastalık sigortasına sahip olmadığından, tüm tedavi giderleri özel ödenmeliydi. Arkadaşlarla birlikte tüm ailemiz dokuz ay boyunca Jamila’nın yanında olmuştuk. Çeşitli

gazetelerde yakalandığı acımasız kan kanserine, beş küçük çocuğuna ve ödeyemeceği miktardaki yüksek tedavi masraflarına ilişkin haberler yayınlatmıştık. Çocuklarımız o zaman 9 ve 14 yaşlarındaydılar. Biriktirdikleri tüm harçlıklarını onlar için vermişlerdi. Jamila ve çocukları hakkında tüm çevrelerinde yardım toplayarak onlara yardım etmek istediklerini, Almanya'da tedavi görüp sağlığına yeniden kavuşmasını dilediklerini anlattılar.

Bu amaçla 200.000 Alman Markından fazla bağış topladık. Jamila yakalandığı hastalığa yenik düştü! 1987 Noel kutlayışından dört hafta önceki Cumartesi akşamı, geçirdiği kemik iliği nakli ameliyatından iki hafta sonra öldü. Tüm savaş, çırpınış ve umutlar sonuçsuz kalmıştı. –

Ve şimdi, dört ay sonra biz kendimiz aynı durumla karşı karşıyaydık!

Jamila'nın yaşadıkları gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçip gittikten sonra çocuklarımızı düşündüm. Şundan emindim: Bana yapacakları her şeye katlanırım, ama kemik iliği nakli yapılmasına asla izin vermeyeceğim. Çocuklarımız Jamila'nın ölümünü yakından gözledikleri için, başarısızlıkla sonuçlanabilecek bir başka kemik iliği nakli ameliyatının korkusunu onlara yaşatmak istemiyordum.

Kısa süre sonra eşim gelince ilkin birlikte ağladık ve dua ettik. Şimdi gerçekten yalnız mıydım? Her gün benimle birlikte olacağını vaat eden göksel bir Babam yok muydu? Beni hiç terk etmeyeceğine, hep yanımda olacağına söz vermemiş miydi? Yıllar önce yaşamımı Tanrı'nın ellerine teslim etmiştim. Gerçek bir Mesih İsa inanlısı olarak yaşamımda birçok doruk noktaları olmuştu, ama aynı

zamanda derinlerde de yaşamıştım.

Kutsal Kitap'ta şunlar yazılı:

“Gideceğin yolu göstereceğim sana, gözüm sendedir.”

Ne iyi, O'nun gözleri şimdi Almanya'da, Giessen kentindeki Üniversitenin kliniğinde beni görüyor. Dualarımla bütün gözyaşlarımı, sıkıntılarımı, korkularımı, kaygılarımı ve sorularımı söyleyebilirim ve O'nun ellerine teslim edebilirim. Tanrı'ya her şeyi ellerine alması için eşimle birlikte yakarabildik.

Akşam profesörle birlikte aydınlatıcı ve bilgilendirici bir konuşmamız oldu. Bizi bir sürü insansal öğütlerle başbaşa bıraktı:

“İlkin birkaç kez kemoterapi uygulanacak. Bu kanser hücrelerini hemen yok edebilmek için yüksek derecede olmalı. Bunun yan etkisi olarak saçlarınız dökülecek. Bu olay gerçekleşmeden bir peruk edinin

– bu kadınlar için oldukça önemli bir durumdur. Tırnaklarınız aşırı şekilde değişikliğe uğrayabilir ya da tamamen düşebilir. Bunlar kemoterapinin yan etkilerindedir, çok normal bir durumdur bu. Hastalığınıza ilişkin konuşun. Hakkında konuştuğunuz şeyler size eskisi kadar çok yük yüklemesin. Kan kanseri bugünden itibaren yaşamınızın bir parçası. Kemoterapi uygulamalarına başlamak için çok zamanımız yok – bu andan itibaren zaman size karşı işliyor!”

Profesöre her şeye razı olduğumuzu söyledik – ama kendisinin de tanıdığı çocuklarımız ve Jamila’nın yaşadıklarının ışığı altında kemik iliği nakli ameliyatını kabul etmeyeceğimizi bildirdik. Bunu kabul etti ve şunları söyledi: “Ne yapılacağı bir yana – bu andan itibaren size doğru gelen şey çok zor olacak. Savaşmalısınız!”

Profesöre Tanrı'nın, daha doğrusu Rab İsa Mesih'in yaşamımızda ve ailemizde ne denli önemli yer tuttuğunu ve Tanrı'nın kendisinin bizim için büyük doktor olduğunu açıkladık.

Gelecekteki 200 günün hazırlığı için üç günlüğüne bir kez daha evimize gidebilirdik. Çocuklarımızın bensiz geçirecekleri bu süre için yeni bir yuvaya ihtiyacı olacaktı ve bunun sağlanması gerekiyordu. İlk eşime bu dönem için işvereni tarafından izin verildi. O günlerde geçmişim ve geleceğime ilişkin birçok düşüncelerde bulundum. Hastalığa yenik düşersem, ne olur? Ölürsem Tanrı önünde dikileceğim ve yaşamımın o ana dek geçen 37 yılına ilişkin O'na hesap vermeliyim. Kendilerine karşı haksızlıkta bulunduğum ya da benimle sorunları olan insanlardan beni bağışlamalarını dilemek için içimde büyük bir istek ve gereksinim doğdu.

Benim için önemli olan, Tanrı'yla ve insanlarla aramın tertemiz olmasıydı. Ardından ilk kemoterapiler uygulanmaya başladı. Yapılması tasarlanan kemoterapilerin sayısı 50 idi. Bunlar o denli saldırgan olmalıydı ki, kandaki ve kemik iliğindeki kanser hücrelerini hemen yok edebilsinler. Bu başarılı bir tedavinin devamı için gerekli olan koşuldu. Kemoterapilerin yan etkileri diğer yan etkiler yanında ağız içindeki mukoza zarının şiddetle yok oluşunda kendisini belirgin ediyordu. Ağızımın içi günde birçok kereler ucu pamuklu çubuklarla ve ilaçlarla dezenfekte edilmeliydi. Kapanmayan açık yaralar bana o kadar acı veriyordu ki, az kalsın aklımı yitireceğim sandım. Böylesi anlarda eşimin beni ne çok sevdiği güvenliğini bana tekrar tekrar vermesine ve çocuklarımin destek olmasına minnettardım.

On yaşındaki oğlumuz Tobias şunları söyledi: “Seni güzel saçların var diye sevmedik. Saçların olmadan da seni eskisi kadar çok seviyoruz. Seni seviyoruz, çünkü sen bizim annemizsin!” On beş yaşındaki oğlumuz Matthias da babası aracılığıyla bana şu haberi gönderdi : “Baba, anneme söyle: Ben de onunla beraber savaşıyorum!”

insanın ailesinin, ebeveynlerinin, dost ve yakınlarının birlikte savaştığını bilmesi ne güzel! Ne hoştu onlara güvенеbileceğimi görmek! Yurt içinden ve yurt dışından geçmiş olsun dilekleri bize ulaştı. İsa Mesih inanlılarından oluşan bir koro beni klinikte ziyaret etti ve teselli veren ilahiler söylediler.

*“Ama Rab her zaman büyüktür.
Düşünebileceğimden de yücedir!
O tüm evreni yarattı,
her şey O’na tabidir.”*

Ne zaman artık gücümün tükendiğini ve cesaretimin kalmadığını düşünsem, sanki koridordan odama şu sesleniş ulaşıyordu:

“Ama Rab her zaman yücedir...”

Sonu gelmez gibi geliyordu bana 50 kemoterapinin. Yan etkileri ise oldukça şiddetliydi: Yüksek ateş nöbetleri, yaralarla dolu bir ağız, hırpalanmış bir mide ve bağırsaklar, mide bulantıları, kusmak ve tüm bedeni kaplayan ağrılar ve sızılar. Cesaretsizlik ve zayıflık sürekli nöbet değiştirerek karşımda duruyordu. Tüm bu karmakarışık duygu sağanakları altında yine ve yine Tanrı'nın beraberimde olduğunu görüyor, bana taptaze cesaret aşılmasını, teselli ve sevinç vermesini yaşıyordum.

Bu kemoterapi uygulamalarının ardından kemik iliğim yeniden incelendi.

Laboratuvar sonuçları çok iyi görünüyordu ve oldukça cesaret vericiydi. Kanseri hücreleri görünmüyordu o anda. Profesör benim için kemik iliği nakli ameliyatının gerekmediğini kabul ettiğini açıkladı bize. Ancak bana uyguladığı tedavinin bir parçası olarak kendi kemik iliğimin bir kısmı dondurulmak üzere alınmalıydı.

Bu Almanya'nın Heidelberg kentindeki Üniversitenin kliniğinde gerçekleşecekti. Orada narkoz altında kendi kemik iliğimin yarısı alındı. Bu ancak kemik iliği kesen kanser hücrelerinden arı olduğunda yapılabilirdi. Benden alınan kemik iliğine bir makina aracılığıyla yeniden kemoterapi uygulandı ve ardından yeniden kullanılmak üzere donduruldu. Kemik iliğim gerekli olduğunda çözülerek bedenime geri nakledilebilirdi. " ¹

¹ Açıklama: Kan kanserinin çeşitleri var. Bu nedenle tedavi yöntemleri de birbirinden farklılık göstermekte. Benim

Heidelberg kenti Üniversite kliniğindeki hasta odamda on tıp fakültesi öğrencisiyle karşılaşmak da bir başka deneyimdi bizim için. Bana seçilmiş sorular sorarak hastalığıma teşhis koyacaklardı. Tıp fakültesi öğrencileri sorularıyla ve aldıkları yanıtlarla sonunda bir teşhise ulaştıklarında, bu kez eşim onlara bir soru yöneltti: “Geleceğin doktorları olarak böylesi kötü bir hastalığın teşhisini hastanıza nasıl bildirirdiniz? Ne söylediniz? Onu böylesi bir teşhisle boşluğa, umutsuzluğa göndermeniz yeterli değil. Yardımınız hangi kapsamda olurdu – tıp açısından değil, insanlık bakımından?” – Yanıt yok! Uzun bir sessizlik!!! Şimdi bizim bu kötü haberi nasıl karşıladığımızı, taşıyabildiğimizi, nerede yardım bulduğumuzu, hangi temel üzerine kurulu

durumumda kendi kemik iliğim alınabilirdi ve bir kemik iliği bağışına gereksinimim yoktu.

olduğumuzu onlara açıklayabilirdik. Böylesi bir teşhisle karşı karşıya kalan her insan kendisine şu önemli soruyu soruyor: “Hepsi buraya kadar mı? Niçin yaşadım? Şimdi ölürsem bana ne olacak?” Bu soruları yanıtlayabilmek için beni bu türden buhranlı durumlarda taşıyabilen sağlam ve sarsılmaz bir temele gereksinimliyim – Kutsal Kitap – Tanrı kendisi bu temeldir ve sağlam bağlarla bağlayan çapa:

“Tanrı dünyayı o denli sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, her kim O’na iman ederse mahvolmasın, sonsuz yaşama kavuşsun.”

İncil - Yuhanna 3:16

“Yol da, gerçek de, yaşam da Ben’im. Ben aracı olmadıkça kimse Baba’ya gelemez.”

İncil - Yuhanna 14:6

Bu sözler İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya gelebilirim anlamını taşıyor. Günahlarımın bağışlanmasına ihtiyacım var. Bu aflığı elde ettiğimde “Tanrı çocuğu” olmak yetkisi veriliyordu bana. O andan başlayarak kendisine güvенеbileceğim göksel bir Babam var – O beni unutmayacak; özellikle böylesi buhranlı zamanlarda. Eğer ölürsem, cennette O'nun yanında olacağımı biliyorum.

Heidelberg Üniversite kliniğindeki geçirdiğim zaman sonunda yeniden yüksek dozda bir kemoterapi için Giessen kentindeki kliniğe gitmeliydim. ‘Yüksek dozdan’ kastedilen şeydu: Yeniden 21 adet kemoterapi uygulaması ve her biri öncekilerden 19 kat daha güçlü olacaktı! Bu süre içinde dayanılmaz mide bulantıları, ağrılar ve kusmalar sürekli yoldaşlarımdandı. “Her şey

düzelecek” türünden söylenen teselli sözleri benim için çok içeriksiz ve boştu – anlamsız geliyordu bana.

Ama Tanrı'nın koruyan ve esirgeyen ellerinin üzerimde olduğunu görebildim, sıkıntıda dua edebildim. Birkaç hafta sonra Giessen kentindeki klinikten “iyileşti” teşhisiyle taburcu edildim. Buna karşın birkaç ay sonra içsel bir bunalıma girdim. Geçirdiğim hafif bir boğaz enfeksiyonu sonucu kan verilerim bozuldu. Kan kanserinin geri gelip gelmediğini tespit etmek için kemik iliğimden bir örnek alınması gerekiyordu. Bunu yaptırdıktan sonra eve geri döndük. Profesör aynı gün bize tahlil sonuçlarını bildirecekti. Bekleyiş saatleri başlamıştı. Yüreğimde Tanrı'ya haykırdım!!! – Tüm endişeler, umutlar ve savaşlar boşuna mı olmuştu? Kan kanseri gerçekten bedenime

yeniden geri mi gelmişti? Oysa şimdiye dek her şey iyi görünüyordu. Acılar, sıkıntılar, mide bulantıları, kusmalar, çaresizlik, çocuklarımla annelerini yitirmeleri korkusu vakti yeniden mi başlıyordu?

Kendimi çok yalnız hissediyordum. Kafam karmakarışık olmuştu, hiç bir şeyi düzene koyamıyordum. Çaresizlik içinde dua etmeye çabaladım ama yüreğimde esenliğin olmadığına farkına vardım. Bu arada Tanrı'nın sorunu başka türlü çözebileceği fikri de ara sıra düşüncelerime yerleşiyordu. Profesör klinikten telefon açabilir ve şunları söyleyebilirdi bana: "Bayan Wende, laboratuvarındaki tahlil makinaları daha önce de böylesi hatalı sonuçlara ulaştılar. Kemik iliğiniz kan kanseri hücrelerinden arı. *Sizin için her şey yolunda.*" Ama ne yazık ki bu telefon gelmedi. Yeniden kan kanserine

yakalanmış olma korkusu beni
izleyip işkenceyi etmeyi
sürdürdü. Hiç bitmeyen bekleyiş,
bekleyiş, bekleyiş...!

Sonunda akşam saat 21.00'de
telefon çalana dek uzun saatler
geçti. Görümcem telefonda ve
bana, "Klinikten Profesör seninle
konuşmak istiyor!" dedi. –
Tam o an Kutsal Kitap'tan
Yeşaya peygamberin 43.
bölümdeki ilk üç ayeti geldi
aklıma:

*"Korkma, çünkü seni kurtardım,
seni adınla çağırdım, sen
benimsin.*

*Suların içinden geçerken seninle
olacağım,
ırmakların içinden geçerken su
boyunu aşmayacak.*

*Ateşin içinde yürürken
yanmayacaksın,
alevler seni yakmayacak.
Çünkü senin Tanrın, seni
kurtaran RAB benim!"*

O an anlatılamaz bir huzur yaşadım yüreğimde. Sanki gözlerimden tane tane pullar dökülmüştü, yeniden görmeye başlamıştım: Kan kanseri ya da kemik iliği nakli veya başka herhangi bir hastalık beni öldüremezdi; ancak Tanrı beni yanına almak isterse, o zaman ölecektim! O an her şeyi anladım: “Göksel Babam kocam, çocuklarım ve benim için gerekli sorumluluğu tümünden kendisi üstlenecekti, şimdi hangi haber gelirse gelsin.” Yüreğim birden sevinçle doldu! Tüm dünyayı kucaklayabilirdim.

Profesör bana telefonda yeniden kemik iliğimdeki kanser hücrelerine rastladığını ve bu nedenle kemik iliği naklinin benim durumumda kaçınılmaz gereksinim olduğunu bildirdi. İnanılmaz gibi gelebilir ama tüm bunlar o anda benim için önemli değildiler.

O an tek şey geçerliydi –
Yeniden derin bir güvenlik ve
esenlik hissediyordum Tanrı’da.

Dokuz ay öncesi aklıma
hayalime bile getirmek
istemediğim kemik iliği nakli
çoktan işleme konulmuştu bile.
Tez elden bir yatak verdiler
klinikte bana. Ancak tüm
hazırlıkların yapılması amacıyla
bir hafta için Heidelberg kenti
Üniversite kliniğine yatmalıyım.
İsa Mesih’in Doğuş Kutlayışı
(Noel) arifesi eşime kutlayışı
ailemle geçirmemi sağlamak
amacıyla beni iki günlüğüne
evimize götürmesi için izin verildi.
1988 yılı Noel kutlayışıydı. Beni
bekleyen şeylerden korkum
yoktu. Şu sözler sürekli
beraberimdeydi:

“Korkma, çünkü seni kurtardım!”
Ve: “Suların içinden geçerken
seninle olacağım!” Ve: *“Ateşin*
içinde yürürken yanmayacaksın.
Çünkü senin Tanrın RAB benim!”

Bu Noel kutlayışını aile olarak özel bilinçle ve sevinçle geçirdik. Bu birlikte geçirdiğimiz son Noel mi olacaktı? Rabbim ve kurtarıcım İsa Mesih doğmuştu. Bu kurtarıcıya ait olmak ne denli önemli bir ayrıcalıktı. Sakin ve emin bir yürekle, “*Kurtarıcı Mesih aramızda...*” ilahisini hep birlikte ailece söyledik.

Noel kutlayışının ikinci günü hızla gelip çatan ayrılık vakti yüreklerimize acı ve gözyaşı getirdi, ama Tanrı'nın esenliği hep kalıcıydı. Kemik iliği nakli hazırlıkları tüm bedene bir sıra radyoaktif ışın uygulamalarıyla başlayacaktı – dört gün boyunca, günde üç kez 20'şer dakika olarak. O an aşırı derecedeki bu röntgen ışınlarının beni öldürebileceğini biliyordum. Ancak bundan başka çarem yoktu. –

Ardından dört gün boyunca, günde beş kez yüksek dozda kemoterapi uygulandı; yeniden 19 kat fazla derecede. Sonunda,

5 Ocak 1989'da kemik iliği nakli yapılmadan önce, bir gün ara verildi. Ve önceden dondurulmuş olan kendi kemik iliğim bana geri nakledildi!

İleriki haftalar çok acı getirmişti beraberinde. Radyoaktif ışın tedavisiyle kemoterapiler etkisini göstermeye başlamıştı. Ateş ve dayanılmaz ağrılar günümü oluşturuyordu. Morfin yalnız kısa süre için ağrılarımı dindirebilirdi. Ancak çektiğim tüm bu bedensel acılara ve sıkıntılara karşın kalbimdeki esenlik yerinde kaldı. Eşimin iş arkadaşlarına candan minnettardım telefonda bana söyledikleri şu ilahi için:

“Rab, beni senin güçlü elin tuttuđu için, güvenle bekliyorum...”

Gerçekten hâlâ güvенеbilecek miydim? – Işınların beni yakmasına rağmen?

Burada dondurulmuş kemik iliği
özölüyor.

Hasta kemik iliği güçlü
kemoterapi ve radyoaktif ışınlar
aracılığıyla tümden yok edildikten

sonra, sağlıklı kemik iliği bir damardan yeniden bedene şırınga edilmekte.

Tanrı'ya yücelik getirmesi ve tanıklık edebilirim ki, O'nu hiç bir zaman suçlamadım.
Esenlik hep kaldı!

Kemik iliği nakli oğlumuz Tobias'ın 11. yaş gününde gerçekleşti. O günden beri bu günü birlikte kutluyoruz. Her yıl yaşamımızda önemli bir doruk noktası bu gün.
Bu arada birçok Noel gününü birlikte kutlayabildik ve her Noel kutlayışı arifesinde hep o aynı ilahiyi söyledik:
“Kurtarıcı Mesih aramızda.”
Kurtarıcımız – ve benim kişisel kurtarıcım.

Yeniden düşüncelerim geçen o yıllarda dolaşıyor. 1988 yılı Paskalya öncesi Giessen kenti Üniversite kliniğinde yapılan teşhisi işittiğimde, dua etmişim:
“Rab İsa Mesih, bana yeniden yaşam yılları armağan edersen ve yaşarsam, olanaklar kısıtlı da

olsa, bana yaptıklarını başkalarına anlatacağım!”

– Aradan uzun yıllar geçti ve kan kanserine yakalanan birçokları yardımımızı istedi. Hastalığa yakalananlara, ailelerine yardım eli uzatmak, yanlarında olmak ve kan kanserinin aileleri ve evlilikleri yıkmaması için elimizden geleni yapmak konusundaki görevimizin önemini her geçen gün daha açıklıkla görebiliyoruz.

Kocam bir keresinde bana şunları söylemişti: “Hasta kişiyi seviyorsan, sende onunla beraber yıkılana dek acı çekiyorsun. Aile sağlıklı biçimde ayakta kalmalı.”

Önceki mesleğim olan hemşirelik aracılığıyla, sevdikleri kişinin acılarına dayanamayan birçok hasta yakınlarının kendilerini de “kanserin” bir bulaşıcı hastalık gibi etkilediğine tanık oldum.

Burada kocam ve ben hastalığa yakalananlara ve yakınlarına yardım sunmak istiyoruz – hatta son saate dek!

Büyük şükran içerisindeyiz bu hizmeti birkaç yıldan bu yana verebildiğimize. Acılı ve sevinçli anlar bugün de beraberimde, ama Tanrı'nın bana hediye ettiği yaşayabildiğim her yeni gün için O'na yürekten minnettarım.

Yaşam öykümü 1996 yılında yazdığım da, geride sağlığım açısından birçok umut ve umutsuzluk anları vardı. Her umutsuzluk anı bana korkulan anın gelip gelmediğini soruyordu. Bu zor ve sıkıntılı anlarda tekrar ve tekrar Tanrı'nın kayra dolu işleyişini ve korumasını yaşadık. Kendim de aynı yoldan geçtikten sonra, kan kanserine yakalanan hastalara çaresizliklerinde yardım ve teşvik olmak görevinin yaşam ödevim olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Ekim 1988’de bizi uzun süredir teşvik eden arkadaşlarımızla kan kanserine yakalananlara ve yakınlarına yardım için “Yaşam ve Umut Derneğini” kurduk.

Sınırlı güçle de olsa bugün ev işlerimi yürütebilmekteyim. Kan kanseri hastalarına cesaret vermeyi, onları Tanrı Sözü ve dualarımla desteklemeyi kendime özel görev sayıyorum. Bu hizmette beni yalnız bırakmayan tüm aileme de teşekkür borçluyum. Tanrı sevgisinin izleri hastalığımın başlangıcından bu güne dek yaşamımda görülebilir durumda.

Bu kitapçık yaşam krizinden geçen insanlara adanmıştır.

Aynı zamanda kocam Reiner’e, oğullarım Matthias ve Tobias’a, anne babalarımıza,

kardeşlerimize kilisemize,
dostlara ve dua edenlere bir
teşekkürdür. Tüm sevgi,
dayanak, yoldaşlık ve aylar boyu
süren yardımlar için teşekkürler.

Diez, Giessen, ve Heidelberg
kenti kliniklerindeki
doktorlara, hastabakıcılara,
hemşirelere tüm tıbbi ve insani
yardımlarından ötürü teşekkür
etmek istiyorum.
Ama en büyük teşekkürümü
kişisel kurtarıcım Rab İsa
Mesih'e vermek istiyorum.

INGE WENDE

Schloßstrasse 9
56269 Dierdorf
Tel.: 02689 – 97 90 90
Faks:02689 – 97 93 01
www.leben-und-hoffnung.de

Bu broşür aşağıdaki dillere
çevrilmiştir:

- Almanca
- Rusça
- İngilizce
- Fransızca
- İspanyolca
- Yunanca
- Türkçe

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial data. This includes not only sales and purchases but also expenses, income, and transfers between accounts.

The second part of the document provides a detailed breakdown of the company's revenue for the quarter. It shows that total sales reached a record high, primarily due to the launch of a new product line. However, it also notes a slight decline in profit margins, which is attributed to increased competition and rising costs of raw materials.

The third section of the document outlines the company's financial goals for the next quarter. The primary objective is to increase net income by 15% while maintaining a consistent level of operational efficiency. To achieve this, management has decided to implement a series of cost-cutting measures and to invest in research and development for new products.

The final part of the document is a summary of the key findings and recommendations. It concludes that while the company has shown strong growth, there are still areas where efficiency can be improved. The recommendations include streamlining the supply chain, enhancing marketing efforts, and focusing on customer retention strategies.

